

drukking was; knieschijfbreuken van kleine bazen en matrozen met geringe invaliditeit naast diezelfde breuken bij getroffenen der ongevallenwet, die er niet aan dachten wat te gaan werken. Vroolijke gezichten, blij en dankbaar zoover beter te zijn bij de eerste groep, sombere, ontevreden, zelfs dreigende houding bij vele leden der andere partij. Neen waarlijk, KORTEWEG heeft in dezen, afgezien van die overdreven termijnen, niet te veel gezegd. Dat de ongevallenwet verderfelijik werkt wat arbeidshervatting betreft, zien wij hier dagelijks.

Ik geef daarmee den Nederlandschen arbeider geen blaam. Laten wij toch waarlijk alle politiek gedoe buiten onze discussie houden! Prof. KORTEWEG werd, ik ben er van overtuigd, gedreven door het algemeen belang. Ons, ongevalgeneeskundigen, zijn werknemer en werkgever toch even lief! Er komt, meen ik, hier en daar echter wat anders om den hoek gluren. Het is het gevaar, waarop elk congres over arbeidersziekten dreigt te stranden. Dik gedrukt lees ik in de circulaire van het „IIIde internationale Kongress für Gewerbekrankheiten“: „Der Kongress wird ein streng wissenschaftlicher sein“. „Natuurlijk“, zou men denken. Neen, niet natuurlijk. — De politiek! Caveant ook bij ons consules.

Rotterdam, 12 April 1914.

C. H. VAN HERWERDEN.

GELDELIJKE POSITIE DER VROEDVROUWEN.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van dr. J. A. VAN DEN BRINK zij het mij vergund te berichten, dat het bestuur van de Centrale Organisatie besloten heeft aan alle afdeelingen aan te raden, de bezoldiging der vroedvrouwen door de algemeene afdeulings-ziekenfondsen naar plaatselijke omstandigheden en naar plaatselijke gebruiken vast te stellen. Het bestuur der Centrale Organisatie zal overal aanraden het honorarium per verlossing te stellen op een vast bedrag, doch op minstens f 5.— en op hoogstens f 10.—. Dit besluit is door het hoofdbestuur goedgekeurd.

Er zijn plaatsen, waar f 5.— ruim voldoende is en men dient bij deze zaak toch in de eerste plaats rekening te houden met den gemiddelden loonstandaard in de afdeelingen. Ook moet men het bedrag, dat het algemeen afdeulings-ziekenfonds betaalt, beschouwen als het minimum. Er zijn in het ziekenfonds menschen van zeer uiteenloopende geldelijke draagkracht en de bedoeling is dan ook, dat de vroedvrouwen vrijgelaten worden om bij die patiënten, waar zij dit noodig achten, behalve het bedrag, dat het A. A. Z. betaalt, nog een extra bijdrage te vorderen.

Nu eenmaal besloten is, dat in de afdeulings-ziekenfondsen voor de verlossing een extra bijdrage betaald zal worden, mag men van het algemeen afdeulings-ziekenfonds niet verlangen, dat het ook nog de leden in klassen gaat verdeelen voor de verloskundige hulp door vroedvrouwen. Het algemeen afdeulings-ziekenfonds betaalt het minimum, dat plaatselijk als zoodanig billijk is; de vakvereniging der vroedvrouwen moet voor het overige zorgen. Zoodra de vroedvrouwen over het geheele land goed georganiseerd zijn, zal er vrij zeker bij de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst geen bezwaar bestaan een billijke, door deze vakvereniging voorgestelde, regeling over te nemen.

Dordrecht, 11 April 1914.

A. C. VAN BRUGGEN.

HET ONTWERP HUISHOUELIJK REGLEMENT.

Het nieuwe ontwerp van een herzien huishoudelijk reglement van de Maatschappij geeft mij tot het maken van eenige opmerkingen aanleiding.

Het ontwerp gaat nog verder in het centraliseeren van *de macht* in het hoofdbestuur dan het bestaande reglement. Voor zoover het ziekenfonds-aangelegenheden betreft, bestaat daarvoor echter tegenover het centraal comité geen reden, omdat de

wijze, waarop volgens het ontwerp de leden van dat comité gekozen worden, aan dat comité een met die van het hoofdbestuur ongeveer gelijkstaande positie in de Maatschappij zou behooren te geven. Immers aan de verkiezing van leden van het centraal comité nemen alleen die leden der Maatschappij geen deel, die bij het ziekenfondswezen geen belang hebben.

Wenschelijk zou ik achten een orgaan, waarin de functies van het centraal comité en van de centrale organisatie vereenigd waren, en dat dus een met het „Leipziger Verband” overeenkomende beteekenis had. Zulk een orgaan zou het hoofdbestuur van de behandeling van ziekenfondszaken grootendeels kunnen ontlasten. In hoogste ressort zou echter altijd aan het hoofdbestuur de beslissing moeten blijven.

Bij de ontworpen regeling, nu de ziekenfondsgeneesheeren een zeker percent van hun inkomen aan het fonds der centrale organisatie moeten betalen, behoort het centraal comité, dat de vertegenwoordiging der ziekenfondsgeneesheeren uitmaakt en dus tot taak heeft voor hun belangen te zorgen, meer macht te hebben, dan het ontwerp daaraan geeft. De positie van het centraal comité behoort tegenover het bestuur der centrale organisatie belangrijk versterkt te worden. Ik zal dat niet uitwerken, maar minstens de helft van het bestuur der centrale organisatie zou gekozen moeten worden uit voordrachten door het centraal comité opgemaakt.

Ook zou het wenschelijk zijn, dat één of meer leden van het centraal comité recht van toegang hadden tot de vergaderingen van het bestuur der centrale organisatie en daarin een raadgevende stem hebben.

Aan de afdelingen en onderafdelingen behoort meer autonomie gelaten te worden, dan het ontwerp geeft, en moet onder nader te bepalen voorwaarden het recht toegekend worden om eigen ziekenfondsen op te richten, die geen eigendom zijn der Maatschappij, en om collectieve contracten te sluiten.

In plaats van de laatste alinea van art. 97 zou mij wenschelijk voorkomen de bepaling, dat in het dagelijksch bestuur niet meer dan één lid uit dezelfde afdeling zitting mag hebben.

In art. 96 zou in plaats van *vijf* jaar *twee* wenschelijk zijn.

Ten slotte nog de opmerking, dat de waardigheid en de belangen van den geneeskundigen stand het best bevorderd kunnen worden door het streven naar harmonie onder de geneeskundigen onderling en tusschen de geneeskundigen en de organisatie, waarmede zij te doen hebben.

Ook moet er rekening mede gehouden worden, zooals ik in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 24 Aug. 1912, bldz. 711 heb uiteengezet, dat bij de tegenwoordige ontwikkeling der geneeskundige wetenschappen voldoende geneeskundige verzorging zonder rijkssubsidie onmogelijk is.

Leiden, 13 April 1914.

A. VAN RHIJN.

BRIEFWISSELING.

ANALUTOS.

Dezer dagen werd door de Koninklijke Pharmaceutische Fabriek v/h. BROCADES en STHEEMAN te Meppel aan de artsen een rondzendbrief gericht ter aanbeveling van het door haar in den handel gebracht praeparaat „Analutos”. In een brief van prof. S. TALMA, door de firma daarin aangehaald, komt o. a. deze zin voor: „De heer A. GROOTHOFF, eerste apotheker van het Algemeen Ziekenhuis alhier, heeft uw „Analutos” onderzocht en vergeleken met het „Aspi-